

Hồi 2

Tiếp kiến Vô Địch sứ giả

Công Tôn Hoàng cũng không nói gì thêm, bước nhanh tiến về trước, chúng đệ tử cũng đi theo sau.

Lại một tiếng chuông vang truyền từ trên đỉnh núi.

o0o

Chiều! Trong biến điện đèn sáng lấp lánh, hương nhang bao phủ, cả bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Đối diện cửa là một thần đàn được bao phủ bởi khói nhang. Phía trước thần đàn, tại hai bên trái phải có hai lão đạo sĩ, mái tóc bạc trắng, độ khoảng bảy mươi. Họ chính là tứ đại hộ pháp của phái Võ Đang. Sau họ là Dịch Tùng và Thương Tùng, sáu người đều không nói một lời. Dịch Tùng không nói gì, chỉ có Thương Tùng giả vờ với bộ dạng trang nghiêm.

Trong thiên điện chỉ có sáu người. Còn ngoài điện lại có vô số đệ tử của phái Võ Đang. Họ tách làm hai nhóm án núp hai bên. Người tuy đông nhưng không ai dám mở miệng thốt ra một lời nào, tất cả như rơi vào im lặng.

Công Tôn Hoàng đi ngay giữa, mọi sự chú ý đều tập trung vào người hắn. Xem tình hình thì chỉ cần một hiệu lệnh thì mọi người sẽ ra tay ào đến.

Vẻ mặt của Công Tôn Hoàng cũng như thế, thẳng lưng bước đi, tiến đến bậc thang. Bạch Thạch vẫn đi trước dẫn đường.

Y chẳng khác gì so với pháp hiệu của mình. Một khuôn mặt vuông, tươi sáng thông minh, chẳng khác gì một miếng đá được điêu khắc ra, thần thái cử chỉ đều rất vững vàng. Dẫn Công Tôn Hoàng đi đến biến điện thì quay người lại, đưa tay nói: "Mời!".

"Thanh Tùng chờ ta ở đây ư?" Công Tôn Hoàng vẫn kiêu ngạo nói chuyện.

Bạch Thạch dương mày, trầm giọng nói: "Mời!".

Trong biến diện vẫn có sáu người, trước thần đàn vẫn không có ai, Công Tôn Hoàng bước vào, cái nhìn của sáu người cứ như tiễn nhọn mà nhìn thẳng vào người hắn.

Hắn làm như không có chuyện gì mà đi thẳng vào, ánh mắt hướng thẳng về trước, mở miệng hỏi: “Thanh Tùng ở đâu?”.

Tứ đại hộ pháp trưởng lão đồng loạt hô lên: “Vô lượng thọ Phật!”.

Dịch Tùng trợn to mắt quát: “Vô lễ!”.

Công Tôn Hoàng cười to: “Khách đã đến, chủ nhân vẫn chưa xuất hiện, thì chẳng phải càng vô lễ sao?”.

Thương Tùng mày phải giương ra, mắt trái liếc qua, bảo: “Chương môn của phái ta có thân phận thế nào, chịu tiếp kiến người, đã là vinh hạnh lớn nhất của người rồi!”.

Công Tôn Hoàng cười to, tiếng cười vang rộ cả điện khiến cho cát bụi rơi rụng lả tả.

Dịch Tùng giận dữ biến sắc, Thương Tùng đôi mày giương lên, nhưng tứ đại hộ pháp lại đồng loạt hô lên: “Vô lượng thọ Phật!” Tiếng cười của Công Tôn Hoàng cứ thế mà bị áp xuống.

Cũng trong lúc này, vân bốn hô vang một tiếng: “Chương môn đến!”. Bước chân dồn vang, hai tiểu đạo sĩ chấp vân bốn từ sau điện truyền ra, sau đó trái phải tách ra.

Tiếng bước chân lại tiếp tục vang lên, chỉ có tiếng chân của hai người nhưng lại có ba người xuất hiện từ sau điện.

Người đầu tiên là một người với bộ áo màu vàng, bước chân như lướt như dăng vân, siêu nhiên xuất trần, không nhiễm chút bụi trần. Mày của người này dài qua mắt, mũi thẳng, râu dài đã có chút bạc trắng, vẻ mặt cũng có vài nếp nhăn, tuổi tác độ khoảng sáu mươi, nhưng dáng người không chút gì là già dặn. Sau lưng người này có hai tiểu đạo sĩ, bên trái khép tay lại, bên phải cầm bảo kiếm.

Tứ đại hộ pháp trưởng lão, Dịch Tùng và Thương Tùng đều đứng dậy. Công Tôn Hoàng lần đầu gặp mặt nhưng xem tình hình thì biết được người này là chương môn đương thời của phái Võ Đang Thanh Tùng.

Thanh Tùng hai chân chéo ngang ngồi xuống, hai tiểu đạo sĩ lần lượt đứng hai bên trái phải.

Công Tôn Hoàng nhìn Thanh Tùng ngồi xuống, lạnh lùng mỉm cười hỏi: “Người là Thanh Tùng?”.

Hộ pháp trưởng lão chau mày lại, Dịch Tùng lập tức quát mắng: “Cường đồ to gan...”.

Thanh Tùng đưa tay ngăn lại, bảo: “Không được ồn ào!” Chuyển sang trả lời câu hỏi của Công Tôn Hoàng: “Bần đạo là Thanh Tùng, người là...”.

“Công Tôn Hoàng!”.

“Đại đệ tử của Vô Địch Môn!”.

“Chúng ta chưa từng gặp mặt”.

“Chưa từng”.

“Người sao lại biết ta là Công Tôn Hoàng. Xem ra bề ngoài Võ Đang hỏi rằng không lo việc thiên hạ, nhưng sự thật không phải thế”.

Thanh Tùng âm thầm cười: “Võ Đang và Vô Địch Môn, mấy đời thù oán, tuy Võ Đang muốn chấm dứt nhưng lại không thể”.

“Thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần phái Võ Đang thuận phục Vô Địch Môn, tất cả mọi thứ chẳng phải sẽ được hóa giải ư?”.

“Vô Địch Môn rút khỏi giang hồ, chẳng phải còn đơn giản hơn sao”.

“Chuyện cười!” Công Tôn Hoàng hất tay phải ra, bảo: “Vô Địch Môn giờ đây sống ở thanh thiên bạch nhật, còn phái Võ Đang như con rùa rút cổ, làm sao có thể so sánh được”.

Thanh Tùng vẫn không chút tức giận, chỉ hỏi: “Phái Vô Địch phái người đến đây là để nói những lời này ư?”.

Công Tôn Hoàng lắc lắc đầu, tay trái hạ xuống, lấy một cái hộp ra, nói: “Trận chiến ở Nhạn Thương, giờ đây đã được mười năm rồi”.

Đôi mắt Thanh Tùng buông xuống.

“Hai mươi năm trước, trận chiến ở hổ khẩu, người bại dưới tay gia sư”. Công Tôn Hoàng cao giọng nói: “Mười năm trước lại bại một lần nữa tại Nhạn Thương, tin rằng chuyện này người vẫn chưa quên”.

“Võ Đang, Vô Địch, mười năm một trận chiến”. Giọng nói của Thanh Tùng trầm xuống, tiếp: “Thời hạn mười năm giờ đây vẫn còn cách ba tháng”.

“Nhưng đến hôm nay, Võ Đang vẫn chưa có biểu hiện gì”.

“Tính kiên nhẫn của Vô Địch trước giờ vẫn rất tốt”.

“Vấn đề là mười năm nay Võ Đang cũng không màn đến chuyện của võ lâm, là phái rơi vào suy yếu, gia sư thật sự rất hoài nghi, phái Võ Đang không biết còn dám ứng chiến hay không”. Một hồi lại bảo: “nên đã căn dặn ta kỹ chuyện đi này”.

“Mang đến những lời lẽ này ư?”.

“Vẫn còn hai thứ”. Tay phải của Công Tôn Hoằng cầm lấy tấm thiệp đỏ được đặt trên hộp, bảo: “Đây là chiến thư!” Lời vừa dứt thì tay phải liền ném tấm thiệp đỏ qua cho Thanh Tùng.

Thanh Tùng giơ tay lên, dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm thiệp đỏ, tấm thiệp đó vẫn không ngừng nhích động.

Công Tôn Hoằng bảo: “Quả nhiên không hổ danh là chưởng môn phái Võ Đang”.

Thanh Tùng dùng tay mở tấm thiệp ra, trên đó có hai hàng chữ được viết bằng mực vàng.

“Ngày 9 tháng 9 trời sáng tinh mơ.

Đông Nhạc quang nhật phong ngọc hoàng đỉnh”.

Công Tôn Hoằng nói: “Ngày 9 tháng 9, gia sư nhất định giá lâm Đông Nhạc, còn người có thể đến cũng có thể không đến”.

Thanh Tùng “Ừ” một tiếng.

Tay phải của Công Tôn Hoằng đặt lên cầm hộp, nói: “Ngoại trừ chiến thư, gia sư còn chuẩn bị một cầm hộp”.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào cái hộp đó.

Công Tôn Hoằng dùng tay phải mở nắp hộp ra, bên trong đựng một cái áo yếm của phụ nữ.

Tứ đại hộ pháp đứng đứng nổi giận, đôi mắt của Dịch Tùng gần như thoát ra khỏi tròng, Thương Tùng nghiêng răng, hai tay bóp quyền, hình như đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thanh Tùng tự đương có tốt đến đâu thì lúc này cơn giận cũng khó mà kềm chế, đôi mày nhau lại, ánh mắt nhìn thẳng.

Ánh mắt đó chẳng khác gì hai thanh kiếm sắc.

Công Tôn Hoằng và Thanh Tùng nhìn nhau, cũng khó tránh khỏi hoảng sợ, nhưng thần thái và khẩu khí vẫn không đổi, nói: “Nếu như người không dám đến đó, thì hãy giải tán phái Võ Đang rồi mặc cái áo yếm này, từ nay về sau rút lui khỏi giang hồ”.

Dịch Tùng quát: “Câm miệng!”.

Thương Tùng liền nói: “Sư huynh, tên tiểu tử này vô lễ...”.

Thanh Tùng dùng tay chặn lại lời nói của Thương Tùng, nhìn Công Tôn Hoằng bảo: “Thiệp đỏ bản đạo đã nhận rồi, còn cái áo yếm này thì phiền người hãy mang về”.

Công Tôn Hoàng cười lạnh lùng: “Người hãy suy nghĩ cho kỹ”.

Thanh Tùng đáp: “Bần đạo nghĩ, đây nhất định không phải là chủ ý của Vô Địch”.

“Người nói cái gì?”.

“Vô Địch khinh thường thiên hạ, chỉ trích gió mây, nhưng cũng là một thời anh hùng, dù gì cũng có một tấm lòng của một hào kiệt, làm sao có thể nghĩ ra những chuyện nhỏ mọn này?”.

Công Tôn Hoàng chờ dẫn một hồi rồi nói: “Được, có lời nói này của người thì ta sẽ mang cái áo yếm này về. Nhưng hội tòng chín, không gặp người ở Quang Nhật Phong thì chiếc áo yếm này sẽ lại được mang đến nữa”.

Vừa dứt lời, thì đóng hộp lựa lại, quay người bước đi.

Tứ đại hộ pháp, Dịch Tùng và Thương Tùng đều thay đổi sắc mặt. Vẻ mặt của Thanh Tùng cũng trầm xuống, đột nhiên hô gọi một tiếng: “Đứng lại!”.

Công Tôn Hoàng đã đi ba bước, nghe được tiếng gọi liền dừng lại nhưng không quay đầu lại đáp: “Ta phụng lệnh của gia sư đến đây đưa thư, bây giờ nhiệm vụ đã...”.

Thanh Tùng cắt ngang lời nói, bảo: “Người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, người xem đây là nơi nào?”.

“Núi Võ Đang!”.

“Dù có là Vô Địch đích thân giá lâm thì cũng không thể vô lễ trên núi Võ Đang như thế”.

“Có thể gia sư còn vô lễ hơn ta”. Công Tôn Hoàng quay người lại.

Tay phải của tứ đại hộ pháp đều đặt trên kiếm.

Công Tôn Hoàng lướt nhìn ngang qua, nói: “Muốn ra tay ư? Ha! Các người hãy đồng loạt tiến công, Công Tôn Hoàng ta hôm nay dù có bị vạn kiếm xuyên tâm, xác nằm trên núi Võ Đang, thì cũng không mở miệng cầu xin”.

“Hai bên giao chiến, không giết sứ giả!” Giọng nói của Thanh Tùng vẫn bình tĩnh khác thường.

“Vậy còn đợi gì?”.

“Người mang kiếm lên núi, không chịu bỏ kiếm xuống, xông thẳng lên Võ Đang!”.

“Kiếm giờ đây vẫn ở lưng ta”. Công Tôn Hoàng đánh nhẹ vào kiếm dài đeo ngang lưng.

“Quy tắc giải kiếm là do tổ tiên lập ra núi Võ Đang quy định, mấy trăm năm nay, không ai dám nghịch ý, và cũng không ai dám không tuân theo”.

“Bây giờ ta đã mang kiếm lên núi”.

“ Cho nên dù người có đại diện cho Vô Địch Môn, đại diện cho Vô Địch, bản đạo cũng chỉ có thể tiếp kiến tại biến điện”.

“Ai thềm quan tâm đến nhiều quy tắc này của các người”. Công Tôn Hoàng ghênh mặt ra bảo: “Người kêu ta dừng lại, là muốn nói với ta chuyện này”.

“Bản đạo còn phải đích thân giải thanh kiếm của người xuống”.

Công Tôn Hoàng ‘A’ một tiếng, tay đặt trên kiếm, nói: “Quy tắc là chết, người là sống, một người sống mà dựa theo quy tắc chết này thì người hãy nghĩ xem người này có thông minh hay không”.

Thanh Tùng vẫn bình tĩnh nói: “Cẩn thận, ta sẽ giải thanh kiếm của người xuống”.

“Kiếm sắc vô tình, người lúc lỡ tay, ông cũng nên cẩn thận một chút!” Công Tôn Hoàng liền rút kiếm dài ra.

Thanh Tùng từ thềm ngồi bay hướng về phía của Công Tôn Hoàng, hai chân vẫn chéo nhau như đang ngồi thảm.

Công Tôn Hoàng nhích động cả người, đâm thẳng ra trước.

Kiếm nhanh như sao băng, đâm hướng vào bụng của Thanh Tùng. Nếu Thanh Tùng cứ bay theo thế cũ thì chắc chắn sẽ bị một kiếm của hắn đâm xuyên qua bụng. Cũng trong lúc này, cơ thể của Thanh Tùng đột nhiên lộn ngược toàn thân, đầu dưới chân trên.

Kiếm dài đâm hất trên không, kiếm thế Công Tôn Hoàng đột nhiên biến chuyển, không ngừng đâm hướng về cơ thể của Thanh Tùng, liền mạch mười hai phát kiếm.

Kiếm tuy nhanh, nhưng thân thủ của Thanh Tùng càng nhanh, lộn người một cái đã đến ngay phía sau người hắn! Phản ứng của Công Tôn Hoàng cũng có thể xem là nhạy bén, phát kiếm thứ mười bốn vẫn tước ngang qua đầu.

Ngón tay Thanh Tùng chẳng khác gì kiếm, tước vào cổ tay của Công Tôn Hoàng, trong phút chốc đó hắn như bị điện đánh vào, tay phải tê cứng, thế kiếm dừng lại.

“Đinh” một tiếng, ngón tay của Thanh Tùng bắn vào mũi kiếm.

Thanh kiếm dài đó lập tức như mọc đôi cánh dài, tuột khỏi tay của Công Tôn Hoàng mà bay lên không trung!

Tiếp đến, Công Tôn Hoàng cảm thấy dai lưng chặt lại, nhìn xuống thì thấy vỏ kiếm đã bị Thanh Tùng giải xuống.

Cơ thể Thanh Tùng không ngừng chuyển động, cách đất ba thước, bay về chỗ cũ, vỏ kiếm bay lên không tiếp xúc đúng với thanh kiếm đang chuẩn bị rơi xuống.

“Xẹt” một tiếng, không chút sai lệch mà kiếm dài đâm thẳng vào vỏ kiếm, Thanh Tùng cũng vừa đáp xuống thăm ngôi vị trí ban đầu, gần như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thân thủ của Thanh Tùng rất nhanh nhạy, ra tay nhanh nhẹn, mắt nhìn rất chuẩn, phán đoán lại đúng đắn, thật sự khó mà ngờ được.

Công Tôn Hoàng lập tức ngơ ngác trước cảnh tượng này.

Trong khoảnh khắc đó, hấn chợt toát mồ hôi lạnh, đối phương võ công cao cường, thật sự nằm ngoài dự đoán của hấn.

Nếu như đối phương muốn đoạt lấy sinh mệnh của y thì dễ như trở bàn tay, lúc đoạt vỏ kiếm thì ít nhất cũng có thể lấy mạng hấn ba lần.

Không những hấn kinh ngạc mà tứ đại hộ pháp, Dịch Tùng và Thương Tùng cũng thế. Thân thủ của Thanh Tùng quả nhiên nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Mang về đi”. Thanh Tùng tiện tay lấy thanh kiếm ném qua.

Công Tôn Hoàng hoang mang tiếp nhận lấy, trên kiếm có một sức mạnh nội lực xông qua, lập tức khiến hấn lùi liên một bước. Vẻ mặt của hấn lập tức chuyển sắc, nhìn vào Thanh Tùng, nói: “Được, hôm nay Công Tôn Hoàng ta đã lĩnh giáo được võ công của chưởng môn phái Võ Đang”.

Thanh Tùng vẫy tay bảo: “Bây giờ người có thể xuống núi rồi”.

Công Tôn Hoàng cũng biết được mình nhất thời khinh địch nên mới thất bại thảm hại thế này. Nhưng cũng không thể không thừa nhận võ công của đối phương hơn hấn bản thân.

Hấn vẫn nhìn Thanh Tùng, lúc sau mới nói: “Họ Công Tôn tài năng không bằng ai, không còn gì để nói, còn... thanh kiếm này...”.

Chữ “kiếm” vừa nói ra, thì tay trái của hấn đã phóng thẳng thanh kiếm đâm vào tường.

“Xoạt” một tiếng đâm vào cả nửa thước, thanh kiếm không hề bay ra khỏi vỏ kiếm.

“Cứ để tại Võ Đang”. Công Tôn Hoàng nói ra từng chữ từng chữ: “Sẽ có một ngày, họ Công Tôn lại xông lên Võ Đang mà mang kiếm về!”.

Vừa dứt lời, liền quay người bước đi, không hề quay đầu lại mà rời khỏi điện.

Thanh Tùng không hề hô dừng lại, mắt tiễn Công Tôn Hoàng rời khỏi, ngồi im như núi, mặt lạnh như băng.

o0o

Sau núi còn yên tĩnh hơn trước núi.

Sau núi là cấm địa của phái Võ Đang, một dãy đường trắng kéo dài qua, đi đến tận cùng là một khu rừng.

Gió thổi qua, một hồi lại một hồi.

Thanh Tùng đi trên dãy đường đó, tâm trạng cũng như thanh trúc bập bênh không ổn.

Trong rừng trúc cũng có một đoạn đường nhỏ, đi thẳng về trước không xa thì thấy được một bức tường.

Đi theo con đường nhỏ này thì có một nguyệt động môn, trên đó có một tấm bảng vàng viết bốn chữ "Ngông nhập ắc chết".

Thanh Tùng dừng chân tại nguyệt môn động, đi thêm vài chục mét có một ngôi nhà làm bằng đá.

Ngôi nhà này nằm trong khu rừng sâu thẳm, cửa đóng chặt kín, ba bậc thang gạch phía trước đều mọc đầy rêu xanh.

Thanh Tùng đi theo con đường tiến thẳng đến ngôi nhà đó.

Rừng trúc vắng lặng, tiếng trúc va chạm, đôi khi có vài tiếng chim hót.

Thanh Tùng ngược đầu ngẩng nhìn, đi lên bậc thang, gõ ba cái vào cửa.

"Mời vào!" Một tiếng nói được truyền từ trong nhà ra, giọng không to nhưng nghe rất rõ.

Thanh Tùng dùng tay đẩy cửa ra, một mùi hôi khó chịu tràn ra. Người vẫn như không có chuyện gì mà bước vào.

o0o

Trong nhà vô cùng âm u, trái phải đều có cửa sổ, nhưng trước cửa sổ lại bị che bởi một khối đá to, tuy không khí được lưu thông nhưng ánh sáng lại bị che khuất.

Đối diện với cửa vào, có một cái giường, và có một lão nhân chéo chân ngồi trên đó. Lão nhân mái tóc bạc trắng, quần chạt nhau, cũng không biết bao lâu không bới chải, bộ áo màu xám cũng dơ bẩn vô cùng.

Diện mạo của hắn gầy ốm, cơ thể cũng thế, nhưng vẫn có thể thấy được xương cốt to, khác với người thường.

Lưng của ông ấy kê vào tay phải, tầm mắt quỵ xuống, toàn thân đều cho ta cảm giác lười biếng vô lường, và mang theo phần nào bệnh tật.

Thanh Tùng tiện tay đóng cửa.

Lão nhân cuối đầu một cái, cười nói: “Là đệ”.

“Thanh Tùng báỉ kiến sư huynh”.

“Sư huynh đệ chúng ta đâu cần đa lễ như thế? Ngồi..”. Thanh Tùng ngồi vào chiếc ghế được đặt ở trước giường.

“Vừa rồi ta còn tưởng người nào mà có cơ thể nhẹ nhàng như thế, nghe tiếng gõ cửa ta mới phát giác”.

Thanh Tùng lắc đầu đáp: “Sư huynh đừng chê cười”.

Ánh mắt của lão nhân dừng lại trên vẻ mặt của Thanh Tùng, bảo: “Sắc mặt của đệ không được tốt lắm”, dừng lại một hồi lại tiếp: “hay là trên núi đã xảy ra chuyện gì?”.

“Vừa rồi Vô Địch phái người mang chiến thư đến”.

“Vô Địch Môn Độc Cô Vô Địch?”.

“Đúng thế”. Giọng nói của Thanh Tùng trầm xuống, nói: “Vô Địch, Võ Đang trở thành lửa với nước, từ trước đến giờ đều do phái Võ Đang của chúng ta chủ động hện chiến, chỉ có lần này là ngoại lệ”.

Lão nhân suy nghĩ một hồi, nói: “Đệ lo lắng bên trong có ý đồ khác?”.

“Độc Cô Vô Địch là người vô cùng kiêu ngạo, tin rằng sẽ không dùng quỷ kế để giành thắng lợi. Vả lại hai mươi năm nay, ta đã hai lần bại dưới tay của hắn, nếu hắn thật sự không cần dùng gian kế gì thì không cần chờ đến hai mươi năm sau”.

“Vậy chẳng phải trận chiến lần này hắn có đầy đủ tự tin”.

“Chuyện này nhất định có âm mưu gì khác”. Thanh Tùng thở một hơi dài, nói: “Mấy năm gần đây, Vô Địch Môn không ngừng chiêu binh mãi mã, phát huy thế lực, không biết đã thu nhập bao nhiêu bang hội”.

“Không ai hỏi đến ư?”.

“Không, giờ đây Thiếu lâm đang suy tàn, nhân tài trên Nga Mi cũng không nhiều. Cửu môn bát phái, đã là danh chính vô thực”.

“Nên chỉ có thể ngồi nhìn thế lực của họ ngày một lớn?”.

“Tất nhiên Vô Địch hiểu rất rõ, cuộc chiến này e rằng chỉ là bước đầu tiên để thống nhất thiên hạ”.

“Ý của đệ thế nào?”.

“Ngoài cuộc chiến này ra thì không còn ý đồ gì khác”.

“Đệ đến tìm ta... chỉ là muốn biết rõ hơn về uy lực của Diệt Tuyệt Ma Công”.

“Theo ta biết mười năm nay, đệ không ngừng khổ luyện võ công. Đối với võ công của bốn môn, tin rằng đã đi vào cảnh giới xuất thân nhập hóa”.

“Nếu Vô Địch còn là Vô Địch của mười năm trước thì đệ tin rằng mình nhất định chiến thắng”. Thanh Tùng thở một hơi dài, bảo: “Mười năm sau của hôm nay, Vô Địch cũng khác xa năm xưa”.

“Thất bại trong cuộc chiến mười năm trước, đệ đã từng tỉ mỉ thảo luận cuộc chiến đó”.

“Lúc đó sư huynh khẳng định Diệt Tuyệt Ma Công của Vô Địch đã luyện đến cảnh giới thứ năm. Mười năm sau của hôm nay tin rằng hắn cũng đã luyện đến cảnh giới thứ sáu, thậm chí thứ bảy, thứ tám”.

Lão nhân đột nhiên cười nói: “Diệt Tuyệt Ma Công của Vô Địch Môn, trước giờ chưa ai luyện đến tầng thứ bảy”.

“À...” Thanh Tùng vẫn có chút hoài nghi.

“Đệ biết người thông minh Hạ Hầu Thiên chứ, đó là sư phụ của Vô Địch. Là người thông minh tuyệt đỉnh, mười bốn tuổi đã luyện xong toàn bộ võ công của Vô Địch Môn. Năm mười chín tuổi đã luyện đến tầng thứ sáu của Diệt Tuyệt Ma Công. Nhưng đến năm tám mươi tuổi, lúc qua đời thì ông ấy cũng chỉ dừng lại ở tầng thứ sáu mà thôi”.

Thanh Tùng lẩm bẩm nói: “Nhưng Vô Địch đến năm bốn mươi tuổi mới luyện đến tầng thứ năm”.

“Cho nên đến bây giờ, Diệt Tuyệt Ma Công của Vô Địch cũng chỉ có thể luyện đến tầng thứ sáu mà thôi”.

“Uy lực của tầng thứ sáu thế nào?”.

“Đệ đến gặp ta là muốn biết rõ chuyện này ư?”.

Thanh Tùng gật đầu.

Lão nhân đột nhiên hô: “Tiếp lấy!”, dùng tay lấy thanh kiếm cổ đặt trên đầu giường mà ném qua cho Thanh Tùng.

Thanh Tùng đón nhận lấy.

“Soẹt” một tiếng, rút kiếm ra, một luồng khí hàn từ trong kiếm tràn đầy khắp nhà.

Ánh mắt của lão nhân dừng trên thanh kiếm cổ, đọc chậm: “Địch hữu thái cực, là sinh lưỡng nghi”. Thanh Tùng tay trái cầm kiếm tuyệt, toàn thân từ từ triển khai ra, kiếm người cùng chuyển động.

Gió kiếm vèo vèo, người kiếm hợp thành nhất.

Đám liền ba mươi sáu nhát kiếm, lại đám bảy mươi hai kiếm. Toàn thân của Thanh Tùng đều hòa vào trong quang kiếm, kiếm dài đã hóa thành vô hình, người cũng trở nên lơ mờ, hình như hòa vào trong đám sương.

Tay áo của lão nhân cũng bay phất phới, đôi mắt ông ấy không hề rời khỏi Thanh Tùng, miệng mở một nụ cười, tay phải hạ xuống chẳng khác gì phát chuông mà tước qua hướng của Thanh Tùng.

Góc tay áo chẳng khác gì một thanh kiếm nhọn mà “Soẹt” một tiếng tấn công từ trên không.

Thế kiếm của Thanh Tùng chưa dứt, góc áo đó vốn to khoảng một bàn tay, nhưng bay gần quang kiếm thì tan biến mất.

Lão nhân nhìn thấy liền cười to!

Thanh Tùng cũng từ trong tiếng cười đó mà thu hồi kiếm. Trong chốc lát mọi tiếng động đều trở nên yên tĩnh.

Lão nhân không ngừng cười to, Thanh Tùng dùng đôi tay dâng trả thanh kiếm, đến gần giường, nói: “Sư huynh...”.

“Hảo...”. Lão nhân dừng tiếng cười lại, bảo: “Mười năm nay, cho dù đệ không nói, ta cũng có thể nhận ra sự khổ luyện của đệ. Lưỡng nghi kiếm pháp có thể luyện đến cảnh giới này, theo ta biết chỉ có đệ là người duy nhất”.

Thanh Tùng chưa trả lời thì lão nhân lại nói tiếp: “Diệt Tuyệt Ma Công của Vô Địch dù có luyện đến tầng thứ bảy thì cũng không phải là đối thủ của đệ”.

Thanh Tùng bán tín bán nghi.

Lão nhân nhận ra điều đó, liền nói: “con người của sư huynh thế nào, đệ hiểu rất rõ. Đây không phải là lúc nói đùa”.

“Vâng!” Thanh Tùng cúi đầu xuống.

“Nếu Diệt Tuyệt Ma Công của Vô Địch vẫn đang ở tầng thứ sáu thì cuộc chiến này đệ sẽ dễ dàng chiến thắng. Cho dù có là tầng thứ bảy đi chăng nữa thì trừ khi đệ quá lơ là nếu không việc dành chiến thắng cũng chẳng thành vấn đề gì”.

“Tiểu đệ nhất định sẽ thận trọng”.

“Đệ vốn là người tỉ mỉ thận trọng”.

Thanh Tùng bảo: “Đây là lần thứ ba đệ và Vô Địch quyết đấu...”.

Lão nhân đột nhiên quát to: “Trăm ngàn suy nghĩ đều do tâm ma, đối địch với cao thủ ngoại trừ công lực, chiêu thức, thiên thời, hoàn cảnh, thì lòng tự tin cũng sẽ ảnh hưởng đến thắng bại. Đệ chưa đánh đã lo, đây đã là thua hết một bước, đệ nên hiểu điều này”.

Thanh Tùng toát cả mồ hôi.

Lão nhân nhẹ nhàng, bảo: “Cuộc chiến này, đệ cứ yên tâm mà đi”.

Cuối cùng Thanh Tùng cũng thở phào, đáp: “Vâng!” Tính cách của lão nhân, người vốn hiểu rất rõ, giờ này đích thật không phải là lúc nói đùa cho nên người đã yên tâm mà rời khỏi. Nhưng lúc rời khỏi thì trong lòng vẫn còn một bóng đen ám ảnh.

Có đánh cũng đánh không tan.

Có thể là do ông ấy trước sau đã thua cho Vô Địch hai lần.

oOo

Xế chiều.

Ánh nắng càng êm dịu, từng cơn gió nhẹ thổi hiu hiu trên mặt hồ.

Đây là một cái hồ trên Thiên Trụ Phong, không rộng lắm. Có một ngôi đền được xây rất tinh tế, nó được nối liền với Cửu Khúc Phi Kiều, chính là nơi mà Thanh Tùng

thường đến. Có rất nhiều lần ông đã triệu tập đệ tử và tiếp đón bạn bè phương xa tại đây. Có rất nhiều chuyện quan trọng đã được giải quyết tại cái ngôi đền này.

o0o

Rời khỏi ngôi nhà đó, Thanh Tùng đi đến hồ nước, trên đường đi đã truyền lệnh xuống.

Nên ông vừa ngồi xuống tại đền thì Dịch Tùng, Thương Tùng và tứ đại hộ pháp trưởng lão liền đi vào.

Và còn năm đệ tử tâm đắc nhất: Bạch Thạch, Tạ Bình, Kim Thạch, Ngọc Thạch và Diêu Phong.

Bạch Thạch vẫn với bộ dạng đó, vững như núi, im như thạch.

Tạ Bình khỏe người, với bắp thịt cứng chắc dưới ánh nắng càng tỏ ra sáng chói hơn. Hấn hành động trước giờ vẫn rất lỗ mãng, tinh tình nóng nảy như sét.

Ngọc Thạch là người có tính tình gần gũi với Thanh Tùng nhất.

Diêu Phong với thân người cao gầy, hình như lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay. Trong năm người, hấn là kẻ có khinh công giỏi nhất.

Kim Thạch và Bạch Thạch bề ngoài cũng rất giống nhau, nhìn vào giống núi, cũng giống đá.

o0o

Dịch Tùng và Thương Tùng đi vào ngôi đền.

Thanh Tùng thở nhẹ nhàng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của hai người.

Hai người hình như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vẫn chưa mở miệng, Thanh Tùng đã bảo: "Hai ngày nữa, bốn tọa sẽ khởi hành đến Quang Nhật Phong".

Dừng lại một hồi, tiếp: "Chuyến đi này ít nhất cũng mất hai tháng, bốn tọa mời mọi người đến là để thương lượng chuyện sau khi bốn tọa rời khỏi, việc trong phái phải làm thế nào".

Dịch Tùng, Thương Tùng nhìn nhau, sau đó Dịch Tùng nói: “Tiểu đệ cho rằng phải có một người tạm thời thay thế chức vị của sư huynh”.

Thương Tùng nói tiếp: “Đúng, trong núi không thể một ngày không có người quản lý. Lập một chưởng môn thay thế là việc cần thiết”.

Thanh Tùng gật đầu hỏi: “Hai vị sư đệ cảm thấy ai thích hợp?”.

Dịch Tùng, Thương Tùng liền căng thẳng. Dịch Tùng đành nói: “Tất nhiên phải tìm người có tuổi tác và thân phận nhất định sẽ thích hợp hơn”.

Thương Tùng nhanh chóng nói: “Nhưng tiểu đệ cảm thấy phải chăm lo nhiều việc như vậy, nhất định phải tìm người trẻ tuổi mới có đủ thể lực chăm lo tất cả”.

Dịch Tùng nói: “Tiểu đệ cảm thấy già thì tốt hơn”.

Thương Tùng lại bảo: “Người có thể lực thì tốt hơn”.

“Già tốt hơn!”.

“Có thể lực tốt hơn!”.

Thanh Tùng mỉm cười, nói: “Hai vị sư đệ không cần tranh cãi nữa, hai đệ nói đều có lý, người già, người có thể lực đều quan trọng... Con người của Bạch Thạch thật thà, thận trọng, lại trẻ tuổi có thể lực, có phải là người rất thích hợp không?”.

Thương Tùng, Dịch Tùng đồng loạt ngạc nhiên hô lên: “Bạch Thạch?”.

Thanh Tùng nói: “Có thể Bạch Thạch không đủ kinh nghiệm, nhưng được sự giúp đỡ của hai vị sư đệ chắc không có vấn đề gì”.

Dịch Tùng, Thương Tùng đồng loạt kêu: “Sư huynh...”. Thanh Tùng mỉm cười cắt ngang: “Bổn tọa thật sự không nghĩ ra người nào có thể thay thế Bạch Thạch”. Nói xong vẫy tay, bảo: “Không còn chuyện gì khác nữa, các người lui cả đi”.

Bạch Thạch và những người còn lại từ từ đi vào. Dịch Tùng, Thương Tùng bắt mắt lui xuống.

oOo

Qua cầu Cửu Khúc, Dịch Tùng không chịu nổi mà lẩm bẩm: “Rõ ràng đã an bài trước mà còn mời chúng ta đến thương lượng”.

Thương Tùng “Hứ” một tiếng, nói: “Lão già gian xảo!”.

Dịch Tùng trách: “Cũng tại đệ, sao lại tranh với ta chức chưởng môn lâm thời, nếu không làm sao có thể dễ dàng xuất hiện một tên Bạch Thạch”.

Thương Tùng cũng buồn bã cự lại: “Sao huynh không chịu nhường đệ?”.

Hai người cứ thế mà tranh chấp.

oOo

Hoàng hôn!

Ánh hoàng hôn vô tận, Vân Phi Dương đi dưới ánh hoàng hôn mà không cảm thấy tốt đẹp gì. Y từ chuồng heo trở về, toàn thân mệt mỏi rã rời, cuối đầu xuống, từ từ bước đi.

Cơ mệt mỏi, thật ra xuất phát từ trong tim. Sự mệt mỏi quyết liệt khó mà dùng lời lẽ diễn đạt.

Cơ mệt mỏi đó cứ như một liều thuốc độc, từ từ thấm vào xương cốt. Tuy tinh thần y có chút hoảng hốt, nhưng không đi sai đường, vòng qua bức tường tại hậu điện, rồi đi về phòng.

Vừa bước vào hoa viên thì y bị mấy người chặn lại. Chính là mấy người bắt nạt y vào buổi sáng.

Khi y phát hiện thì suýt nữa đã đụng vào ngực của một người trong số họ, may mà cuối cùng cũng dừng lại kịp lúc.

Người kia chặn lại bóp mũi, kêu: “Hôi quá!”.

Vân Phi Dương kinh ngạc.

Một người khác nói tiếp: “Người từ đâu về mà hôi thế này?”.

Vân Phi Dương chẳng còn chút tâm trí nào mà đáp: “Chuồng heo!”

“Ta tưởng người từ nhà xí về chứ!”.

Vân Phi Dương buồn bã.

“Cảm giác ở chuồng heo thế nào?”. Một người khác trêu tiếp.

Vân Phi Dương không muốn trả lời mà vòng đi đường khác, nhưng lại bị một người khác chặn lại bảo: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta”.

“Muốn biết thì đâu có gì là khó, huynh đâu phải là không biết chuồng heo ở đâu”. Vân Phi Dương không chút tinh thần gì mà trả lời.

Người kia “Ồ” một tiếng, nhìn đồng bọn, bảo: “Các huynh xem, Vân thiếu gia của chúng ta từ chuồng heo về trở nên có thần khí chưa kìa”.

Một người khác bên cạnh cười bảo: “Một người hôi thế này, cho hắn đi vào thì ai chịu nổi chứ?”.

“Không cho hắn vào thì sư phụ sẽ trách chúng ta bắt nạt hắn, các huynh nói xem phải làm sau đây?”.

Một người trong đó hô lên: “Hay chúng ta hãy làm một việc tốt là thầy y tắm rửa”.

“Chủ ý hay! Chúng ta cùng lên giúp hắn cởi bỏ y phục”.

Mọi người đồng loạt hô lên, rồi ùa nhau xông lên. Kẻ trước người sau, kẻ thì nắm tay, kẻ thì ôm chặt, kẻ thì cởi bỏ quần áo của y.

Vân Phi Dương thật sự không chịu nổi, cơn phẫn nộ tràn lên đầu, đột nhiên bùng nổ!

Y kêu to một tiếng, dùng sức chống đỡ lại. Người nắm tay, người ôm chặt đều vắng tứ tung xuống đất.

“Hảo tiểu tử, còn có vài phần sức mạnh”. Một người khó khăn lắm mới gượng dậy được, sờ vào cái móng ê đau của mình. Người đứng bên cạnh thì trên đầu sưng một khối u to.

Vân Phi Dương liếc nhìn bọn họ, cơn giận vẫn chưa nguôi.

“Cho dù hắn có thần lực bẩm sinh thì cũng không phải là đối thủ của chúng ta”. Một kẻ khác cố gắng gượng dậy, to tiếng quát: “Các huynh đệ, hay là chúng ta cho hắn một trận nhừ đòn, để hắn biết lợi hại”.

Mọi người trả lời một tiếng rồi cùng nhau xông lên.

“Chuyện gì thế?” một tiếng nói từ Nguyệt Động Môn truyền ra.

Là tiếng nói của một người con gái.

Trên núi Võ Đang chỉ có một người con gái duy nhất đó chính là Luân Uyển Nhi. Người từ Nguyệt Động Môn đi ra đích thật là Luân Uyển Nhi, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào chúng sư huynh.

Tất nhiên nàng biết được đám người đó đang chuẩn bị bắt nạt Vân Phi Dương.

Số người kia vừa gặp Luân Uyển Nhi đều kinh hoảng đứng đó.

“Thế nào?” đôi tay của Uyển Nhi chống nạnh, bảo: “Các huynh lại bắt nạt Vân Phi Dương ư?”.

“Sư muội... là hấn... hấn...”.

“Huynh muốn nói là huynh ấy bắt nạt các huynh ư?” Uyển Nhi liếc nhìn sư huynh kia, bảo: “Các huynh còn có thể nói ra những lời này ư. Các huynh mười mấy người, còn huynh ấy chỉ có một người, lại không biết võ công thì làm sao bắt nạt các huynh. Để muội đi tìm sư thúc hỏi...”. Mọi người đều ngơ ngác, một trong số họ hô lên: “Sư muội, những chuyện vặt vẹo này không cần làm phiền đến sư phụ đâu”.

“Vả lại, bây giờ tâm trạng của sư phụ không được tốt lắm”.

“Đúng thế, chúng ta cũng chỉ đùa một chút thôi, sư muội không cần xem như thật”.

Đối với sư tiểu sư muội này thì mọi người tỏ ra rất tôn kính.

Luân Uyển Nhi nhìn họ rồi đi đến bên cạnh của Vân Phi Dương, nhỏ nhẹn hỏi: “Huynh sao rồi? Có bị thương không?”.

Vân Phi Dương nhìn Uyển Nhi với ánh mắt cảm kích, đáp: “Huynh không sao...”.

“Chuyện này...”.

“Huynh cũng có điều không phải, chuyện này thôi vậy”. Vân Phi Dương cúi đầu xuống.

“Huynh không cần sợ họ”.

Vân Phi Dương lắc lắc đầu.

Luân Uyển Nhi chuyển sang nhìn chúng sư huynh bảo: “Các huynh còn không đi, chẳng lẽ còn định chờ cơ hội để bắt nạt người ta ư?”.

Mọi người đỏ cả mặt, nhìn nhau một hồi mà giải tán nhanh.

Luân Uyển Nhi nhìn họ rời khỏi, hỏi: “Tại sao họ cứ bắt nạt huynh mãi?”.

Vân Phi Dương gượng cười đáp: “Huynh cũng không biết nữa”.

“Có thể là huynh dễ bắt nạt”. Luân Uyển Nhi nhàu mũi lại, bảo: “Sao huynh hôi như thế”.

Vân Phi Dương gượng cười đáp: “Ai bảo huynh cả ngày ở cạnh đám heo con”.

Luân Uyển Nhi lại nhăn mũi lại, nói: “Chuyện này vốn không phải để huynh làm”.

“Ừ!” Vân Phi Dương không biết phải nói thế nào.

Đột nhiên Luân Uyển Nhi nghĩ ra điều gì, nói: “Muội đi đây”.

“Ừ!” Vân Phi Dương sờ đầu đáp.

“Nếu như họ đến bắt nạt huynh thì hãy nói cho mọi người biết!” Lời vừa dứt, Luân Uyển Nhi quay gười lướt đi. Vân Phi Dương định gọi nàng lại nhưng lời vừa tới họng đã nuốt trở vào. Trong khoảng khắc đó, y có một cảm giác khó tả.

Y chờ người một hồi, với y phục hôi thối, y liền hô lên: “Đúng thế, việc chăm sóc chuồng heo không phải là việc làm của mình. Mình lên Võ Đang không phải muốn học nuôi heo, cho heo ăn. Mình phải tìm chưởng môn hỏi rõ!

Lòng y kêu lên, bước nhanh đến chỗ ở của Thanh Tùng.

Lúc này, sắc trời đã dần tối.

o0o

Sắc đêm chưa nồng, phòng ngủ đèn vẫn chưa sáng.

Thanh Tùng lưng đối diện với đèn, đứng cạnh cửa sổ phía Tây.

Ngoài cửa sổ có mấy cây chuối, đã sớm bị gió thổi lung lay, mát rượi vô cùng.

Đêm chưa nồng, bầu trời trông càng xa hơn.

Cái nhìn của Thanh Tùng rất xa, hình như đang trầm nghĩ. Đôi tay ông ấy cầm một miếng ngọc bội.

Thật ra miếng ngọc bội đó chỉ có một nửa, cứ như mặt trăng bị khuyết đi một nửa, tách ra làm đôi. Vết nứt rất ngay ngắn, là một miếng ngọc trong suốt, dưới ánh đèn càng tỏ ra sáng chói hơn. Trên miếng ngọc có khắc một con phượng, đầu ngẩng lên, cánh giang rộng. Net điêu khắc rất tinh tế, tỉ mỉ, thần thái sống động như thật.

Ông ấy sờ vào ngọc bội, động tác đó không phải là một động tác vô ý thức.

Xem ra, bây giờ ông ấy đang suy nghĩ việc có liên quan đến miếng ngọc bội.

o0o

Cuối cùng thì Vân Phi Dương cũng đến hành lang phòng Thanh Tùng. Nhìn bề ngoài thì hình như y sắp xông vào nhưng chưa đến gần cửa thì bước chân đã chậm dần lại, đến gần cánh cửa thì đôi chân bủn rủn không sức.

Y cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác kinh hoảng đến thế.

Vốn nổi giận dùm dùm, nhưng không biết cơn giận đó của mình đã trôi dạt phương nào.

Chẳng mấy chốc, y đã trở thành người tuần tra bên ngoài đi qua đi lại trên hàng lang. Thời gian càng lâu thì nỗi kinh hoàng càng đáng sợ.

Cũng trong lúc này, một tiểu đạo sĩ tay bưng một cái mâm gỗ từ hành lang bên kia đi qua. Trên mâm có chén dĩa và có mấy cái đĩa úp xuống.

Vân Phi Dương nhìn qua, liền nghĩ ra một chủ ý và chạy qua.

“Trường Thanh ca!” Vân Phi Dương vang rộng nét cười.

Tiểu đạo sĩ nhìn Vân Phi Dương, nói: “Ồ! là đệ à?”

Vân Phi Dương chỉ vào mâm gỗ, hỏi: “Đây là bữa tối của sư phụ ư?”

“Đệ biết rồi mà còn hỏi”.

Vân Phi Dương mỉm cười.

“Ái, đừng cản đường”. Trường Thanh nói.

“Đệ...”.

“Đệ sao thế?”.

“Cái mâm gỗ này...”.

“Định ăn vất vả. Không muốn sống nữa à”.

“Huynh đừng hiểu lầm. Đệ muốn thay huynh bưng cái mâm này vào”. Vân Phi Dương nhanh chóng giải thích.

Trường Thanh nhìn y, đột nhiên chớp mắt nói: “Có phải đệ có chuyện muốn nói với sư phụ mà lại không dám vào?”.

“Đúng là ý đó”. Vân Phi Dương liền khen một câu: “Hèn gì sư phụ nói, trong số người trẻ tuổi thì huynh là người thông minh nhất”.

“Đừng ở đây nịnh nọt nữa”. Tuy Trường Thanh biết được đây là những lời nịnh nọt nhưng cũng vô cùng đắc ý.

Vân Phi Dương đưa tay ra nhưng Trường Thanh lại dời mâm gỗ qua một bên, nói: “Suyt! đệ định nói xấu ai với sư phụ?”.

“Không nói xấu ai cả”.

“À! Vậy ta phải nói sao với sư phụ”.

Vân Phi Dương nhìn mà không trả lời.

“Không nói thì tránh ra”.

“Đệ muốn hỏi sư phụ tại sao...”. Vân Phi Dương chỉ còn cách nói thẳng: “cứ cho đệ làm bia sống để cho chúng sư huynh bắt nạt”.

Trường Thanh nhìn y, lắc lắc đầu nói: “Đệ cũng thật đáng thương, thôi ta giúp đệ lần này”.

Vân Phi Dương lại đưa bàn tay ra.

“Đệ phải ăn nói cẩn thận, đừng liên lụy đến ta”. Trường Thanh không ngừng nhắc nhở.

“Yên tâm, huynh xem đệ có phải là hạng người này ư”. Vân Phi Dương tiếp lấy mâm gỗ.

“Xem ra thì không giống nhưng đệ cũng đừng quên lần giúp đỡ lần này của ta”.

Vân Phi Dương vang giọng đáp: “Tất nhiên!”.

“Thật ra những lời này nói cũng là thừa”. Trường Thanh chau mặt lại, nói: “Có câu làm ơn không mong người trả ơn. Vả lại đệ không gây phiền phức cho ta đã là vô lượng thọ Phật rồi. Còn chuyện báo đáp thì đừng nghĩ đến”.

Vân Phi Dương gượng cười.

Trường Thanh đưa mâm gỗ sang, Vân Phi Dương đưa tay tiếp nhận lấy, đôi chân liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

“Bây giờ đệ đi vào”. Sau khi đỡ lấy mâm gỗ liền quay người đi sang hướng phòng.

Trường Thanh cũng rất tốt bụng mà đi qua giúp y gõ cửa.

“Cửa không có khóa”. Trong phòng truyền ra giọng nói của Thanh Tùng.

Trường Thanh dùng tay mở cửa, Vân Phi Dương lập tức chạy vào.

o0o

Thanh Tùng vẫn đứng cạnh cửa sổ, lưng đối diện với đèn.

Hình như ông ấy biết được có ai đó đi vào, không quay đầu lại mà dặn: “Cứ để trên bàn là được rồi”.

Vân Phi Dương đặt mâm gỗ xuống bàn, ngơ ngác đứng bên cạnh.

Thanh Tùng giương mày ra, bảo: “Con ra ngoài!”.

“Bấm chuông môn...”. cuối cùng thì Vân Phi Dương đã lên tiếng.

Thanh Tùng có chút ngạc nhiên, quay người lại, cái nhìn dừng lại trên mặt của Vân Phi Dương, rằng: “Là người?”.

“Đệ tử Vân Phi Dương bái kiến chuông môn”.

“Trường Thanh đâu?”.

“Huynh ấy không được khỏe, nên con...”.

“Vừa rồi ta thấy nó còn khỏe khoản lắm mà, Phi Dương... thanh niên trai trẻ cái gì không học mà học nói dối không phải là chuyên hay đâu”.

“Đệ tử biết tội”.

“Có chuyện muốn nói với ta thì cứ vào đây, không cần tìm lý do, tìm Trường Thanh giúp đỡ”.

“Sau này đệ tử không dám nữa”.

“Đúng lắm! Con có chuyện gì mà nhất định muốn nói với ta”.

“Đệ tử... đệ tử...”.

“Có gì thì nói, đừng ám a ấp úng như thế, chẳng giống cái gì”.

Vân Phi Dương nghiêng răng, nói: “Sư phụ, con thật sự không chịu được nữa”.

“Con nói về phương diện nào?”.

“Cứ lấy luyện công mà nói, tại sao cứ lấy con làm bia sống chạy tới chạy lui?” Vân Phi Dương dang đôi tay ra nói: “Chuyện này cũng không đáng gì, nhưng những ám khí đó không bắn vào bia mà cứ bắn vào mình con. Nếu không phải do con có chuẩn bị từ trước thì hôm nay khó mà thoát được kiếp nạn mà chết dưới số ám khí đó”.

“Bây giờ con không phải cũng đứng sừng sững đó sao”.

“Đó là do số con may mắn. Nhưng vận may của một người đâu thể tồn tại mãi”.

“Ý của con là...”.

“Phải công bằng, không thể trọng người này mà khinh người kia”.

“Võ Đang lúc nào cũng rất công bằng”.

“Chẳng lẽ ngoại trừ con thì không có bia sổng thứ hai”.

“Có thể do sự sơ suất của một người, con nên đi tìm nó nói rõ”.

“Nói ư! Sáng nay con vừa nói là không làm bia sổng thì huynh ấy đã giao cho con việc chăm sóc ăn uống vệ sinh chuồng heo”.

“Con đừng nhìn chúng sư huynh giờ rất thoải mái, những công việc hiện giờ con làm thì họ đều làm qua cả, nhưng họ không nhiều lời lẽ như con”.

Vân Phi Dương lắc đầu: “Chưởng môn có điều không biết, đệ tử đã chịu uất ức rất nhiều...”.

“Mọi chuyện ta đều biết”. Giọng nói của Thanh Tùng rất an nhàn.

Một hồi lại nói tiếp: “Thiên tướng đại nhiệm vụ tư nhân, nhất định lao cực trước...”.

“Thứ cho đệ tử không hiểu”. Vân Phi Dương lắc đầu.

“Đơn giản mà nói, tất cả những việc làm này đều là quá trình luyện công của phái Võ Đang”. Thanh Tùng trước sau vẫn rất an nhàn, tiếp: “Cứ lấy làm bia sổng mà nói, nó huấn luyện phản ứng của một người...”.

Vân Phi Dương cất ngang lời: “Lo heo, cho heo ăn, lừa heo là huấn luyện điều gì?”.

Thanh Tùng mỉm cười không nói.

“Còn gọi con là tiểu tạp chủng, những lời nhục mạ này là huấn luyện cái gì?” Vân Phi Dương càng nói càng giận.

Nét mặt của Thanh Tùng trước sau cũng có một nụ cười nhưng lại tỏ ra có chút miễn cưỡng, bảo: “Ta sẽ dặn họ sau này nói chuyện phải cẩn thận một chút”.

“Sư phụ, còn xem sau này người phải trông kỹ hơn”.

“Bọn họ vốn không phải là trẻ con, vả lại mỗi người họ đều tuân thủ nguyên tắc, đâu có gì không ổn”.

“Đâu có gì không ổn ư?” Vân Phi Dương dùng tay chỉ Thanh Tùng, nói: “Về mặt này thì chưởng môn không rõ bằng con. Cứ lấy hai vị sư thúc Dịch Tùng và Thanh Tùng ở chấp pháp đường mà nói thì ngoài hợp mà trong không hợp, âm thầm níu kéo chúng đệ tử. Nếu sư phụ có gì bất trắc thì phái Võ Đang sẽ chia năm xẻ bảy...”.

“Câm miệng!” Thanh Tùng đột nhiên quát to.

“Con cũng chỉ vì lo nghĩ cho phái Võ Đang...”.

Nụ cười của Thanh Tùng dứt hẳn, bảo: “Ta chỉ biết một chuyện”.

“Là chuyện gì?”.

“Con chỉ là một hạ nhân”. Thanh Tùng nói rõ từng chữ từng chữ: “Phái Võ Đang thế nào, không cần con quan tâm”.

Vân Phi Dương dờ dẩn cả người. Vẻ mặt đó cứ như bị Thanh Tùng đâm một quyền vào bụng. Y thật sự không ngờ rằng Thanh Tùng lại nói ra những lời lẽ này, nhưng y không thể không thừa nhận lời nói của Thanh Tùng cũng có đạo lý của nó.

“Ở đây không có chuyện của ngươi”. Thanh Tùng lại hô tiếp một câu: “Ra ngoài!”.

Vân Phi Dương giận sôi cả bụng, quay người đi ra ngoài.

Vừa đi được vài bước thì cảm thấy rời khỏi thế này quá vô lễ liền dừng lại, quay người lại, ôm quyền chào: “Sư phụ, đệ tử cáo lui”.

Sau đó quay người rời khỏi.

Thanh Tùng nhìn theo bóng người rời khỏi của Vân Phi Dương, miệng mở nụ cười.

Là một nụ cười đau khổ, dần dần thì ông ấy lại rơi vào trầm tư.

o0o

Đêm càng khuya.

Vân Phi Dương lăn qua lăn lại trên giường, nghĩ qua nghĩ lại, không hề chớp mắt.

Chỉ cần mở mắt thì y gần như thấy được bộ mặt khinh bỉ của chúng sư huynh, chịu đựng những lời nhục mạ của họ.

Y dùng hai tay ôm lấy đầu, toàn thân co rút lại.

Phòng nhỏ được bày trí rất đơn giản. Chiếc giường đó tất nhiên không được thoải mái, mà Vân Phi Dương cũng đã quen với nó. Chỉ là do hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, y chịu đựng những lời nhục mạ cũng quá nhiều.

Không ánh đèn, ánh trăng chiếu qua khe cửa lạnh như băng như nước.

Gió hiu hiu thổi từ phương xa đến.

Tiếng keng canh hai vang lên.

o0o

“Canh hai!” Vân Phi Dương cứ như một con thỏ đột nhiên tỉnh dậy.

Xoay người lại, chân xuống đất, mang giày, đi đến cửa sổ.

Ngoài cửa sổ không có người, hoa viên cũng yên lặng. Trong lúc này mọi người đều trong giấc ngủ.

Y quan sát kỹ, nghiêng người đứng bên cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, chắc chắn không có người mới đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Sau đó xuyên qua hoa viên, rồi ra ngoài. Chỗ ở của y rất heo lánh nên chẳng có phòng nào khác.

Qua hoa viên là một khu rừng thông.

Đi qua khu rừng này là một sơn dã gỗ ghè.

Không có đường đi đối với Vân Phi Dương mà nói chẳng có ảnh hưởng gì. Y đi giữa núi đá gỗ ghè mà bước chân vẫn có thể nhanh nhẹ bình thường.

Y đi qua đá núi này là một thảo nguyên bằng phẳng. Vân Phi Dương hít sâu vào, thân thủ triển khai, chẳng khác gì thanh tiễn mà bay vụt đi.

Đôi chân của y gần như không chạm đất, toàn thân bay khỏi lên thăm cỏ.

Trong số những người trẻ tuổi của phái Võ Đang thì Diêu Phong là người có kinh công giỏi nhất. Nhưng nếu như hắn có thể đứng bên cạnh mà xem thì nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng và hắn cũng không thể không thừa nhận trong số người trẻ tuổi của phái Võ Đang thì người kinh công giỏi nhất chính là Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương từ đâu có được kinh công giỏi như thế?

o0o

Gió đêm thổi mạnh, Vân Phi Dương như ngự phong phi hành, thân thủ bay nhanh.

Lướt qua thảo nguyên, xuyên qua đường núi gồ ghề, và một khu rừng chằng chịt cây xanh đến một bãi đất trống thì bước chân của y mới dừng lại.

Bãi đất trống đó là một hình vuông, ba mặt là cây xanh, một mặt là khe sâu, đúng là một nơi thần bí.

Vân Phi Dương dừng lại, phát ra một tiếng sáo dài, thân người trèo lên trên, đến một cành to của một cây xanh.

Đôi chân của y móc vào cành to, dùng cành to làm trụ, “vù, vù, vù” đu người ba lần mà bay xa.

Giữa thình không lại lộn người ba cái, thân thể đáp xuống trong tâm bãi đất trống.

Tay chân của y bắt đầu cử động, nghiêng người như mèo chuột, lộn nhào như thỏ chim, cơ thể linh hoạt, nhẹ nhàng nhưng nhanh lẹ.

Nếu nói y không biết võ công, cả ngày bị bắt nạt, một Vân Phi Dương cam tâm chịu đựng thì có ai tin.

o0o

Mặt trăng đang ở giữa trời.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, đôi tay của Vân Phi Dương như hóa thành trăm ngàn chiêu thức. Gió thổi hiu hiu, tay áo phát phới.

Y hăng say luyện, khi dừng lại thì toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Mọi sự căm phẫn, mọi lời sỉ nhục gần như toát ra theo những giọt mồ hôi.

Y ngồi xuống, ra sức thở mạnh.

Tiếng thở truyền xa cả dặm, đến tai của một người.

Người đó thân hình cao ốm, với bộ áo đen, cả mặt được che kín chỉ lộ ra đôi mắt.

Đôi mắt này nhìn Vân Phi Dương và chạy đến bên y.

Toàn thân bay bổng, lên xuống không tiếng. Hắc y nhân này chẳng khác gì một linh hồn.

Nhưng lúc này đâu phải là lúc linh hồn xuất hiện?

o0o

Vân Phi Dương lưng đối diện với hắc y nhân, chỉ lo thở mạnh không hề hay biết.

Đột nhiên y phát hiện, khi y quay đầu lại thì hắc y nhân đã đứng phía sau. Y ngưng ngắn một hồi, mở miệng gọi: “Sư phụ!”.

Tất cả võ công của y không cần hỏi cũng biết được là do hắc y nhân này truyền thụ.

Cái nhìn của hắc y nhân quy xuống, hỏi: “Con rất mệt ư?”.

Giọng nói của ông ấy cũng chẳng khác gì thân người của ông ấy, nghe vào không có chút cảm giác thật.

“Không mệt!” Vân Phi Dương liền lắc đầu đáp.

“Từ xa ta đã nghe tiếng thở của con, vả lại nếu không mệt thì làm sao khi ta đến gần con thì con mới phát giác được”.

Vân Phi Dương chưa trả lời thì hắc y nhân nói tiếp: “Nếu người đến là kẻ địch thì e rằng dù con có mười cái mạng thì giờ này cũng chết cả rồi”.

Tuy ông ấy đang trách Vân Phi Dương nhưng giọng nói vẫn rất đơn điệu không có gì thay đổi.

Vân Phi Dương mở miệng đáp: “Con...”.

Hắc y nhân quan sát Vân Phi Dương, nói: “Có phải là bị ai bắt nạt không?”.

“Cũng tại chúng đệ tử của phái Võ Đang, lúc nào cũng mang con ra làm trò đùa”.
Cơn giận của Vân Phi Dương lại trào lên, nói: “Sẽ có một ngày, con cho họ biết lợi hại”.

Hắc y nhân không nói gì.

Vân Phi Dương càng nói càng giận: “Con thật không hiểu, lão Thanh Tùng đang có chủ ý gì mà không chịu nhận con là đệ tử, thừa biết con chịu nhục mà cũng chẳng có thái độ biểu quyết gì”.

“Có thể ông ấy vẫn chưa biết”.

“Thôi không nhận thì thôi, những đệ tử mà ông ấy dạy cũng chẳng có bản lĩnh là bao. Con vừa dùng sức thì mấy đệ tử của ông ấy lặn như hồ lô...”. Nói đến đây, Vân Phi Dương mới biết được là mình đã nói quá, lời nói liền ngắt lại, sợ hãi nhìn hắc y nhân, nói: “Con chỉ đẩy bọn họ ra, chứ không dùng một chiêu nào cả”.

“Ta chỉ hy vọng con nhớ lời hứa của con đối với ta... Trước khi luyện thành võ công thì không nên cho bất cứ ai biết được con biết võ công”.

“Đệ tử xin ghi nhớ trong lòng”. Vân Phi Dương vừa trả lời xong thì trong lòng hoảng hốt.

Lúc đó, nếu không phải Luân Uyển Nhi đi ngang thì y không dám chắc là mình có gây họa hay không.

“Không biết võ công mà giả vờ như biết võ công đã không dễ, biết võ công mà vờ như không biết võ công thì càng khó hơn”. Hắc y nhân trầm giọng nói: “Nhưng nếu con đã hứa với ta thì nhất định phải giữ lời”.

“Nhiều lần con thật sự không chịu đựng nổi, định cho họ một trận nhưng vừa nghĩ đến lời nói của sư phụ nên mới ngậm đắng nuốt cay mà không tính toán với họ”.

“Nếu con chưa luyện thành võ công mà bị Võ Đang phát hiện thì nhất định họ sẽ truy hỏi lai lịch võ công của con, đến lúc đó hậu quả sẽ khó lường: nhẹ thì bị trục xuất khỏi Võ Đang, nặng thì làm đứt gân tay gân chân sau đó hủy toàn bộ võ công của con. Con nên biết lời của ta chẳng phải là lời lẽ hăm dọa”. Vân Phi Dương gật đầu. Hắc y nhân thở dài nói: “Ta mong con hiểu thật sự. Với võ công hiện giờ của con thì dù bị phát hiện cũng có thể rời khỏi Võ Đang một cách dễ dàng, nhưng chỉ có điều là sau này con đừng hòng ta dạy con võ dù chỉ là nửa chiêu”.

Vân Phi Dương cúi lạy xuống đất, ánh mắt của y tràn đầy nghi vấn nhưng không dám mở miệng hỏi.

Giọng nói của hắc y nhân thay đổi, nhẹ nhàng hỏi: “Con còn mệt không?”.

“Không mệt!” Vân Phi Dương liền nhảy lên, lộn nhào hai cái.

“Rất tốt!” Hắc y nhân gật đầu, bay người vào rừng bên, lát sau lại bay về, trên tay có thêm một bó thuốc thông và một cây anh thương dài.

“Tiếp lấy!” Ông ấy ném thương qua cho Vân Phi Dương, lấy trong người một thiên lý hỏa, theo hướng gió mà rục cháy châm vào thuốc thông! Sau đó ném những ngọn thuốc qua cho Vân Phi Dương, một cây tiếp một cây. Trong khoảnh khắc đó, những ngọn thuốc như nhảy múa trên trời.

Vân Phi Dương tiếp lấy thương dài, nhanh chóng triển khai võ công, bắn ra từng tia lửa, khiến những ngọn thuốc đó bay lên không trung.

Bảy bảy bốn mươi chín ngọn thuốc phi vũ giữa không trung, rục rở vô cùng!

Đuốc lửa bay lên lại hạ xuống, Vân Phi Dương liền dùng thương dài móc lên, bốn mươi chín ngọn đuốc lửa lúc lên lúc xuống tạo thành một mạng lửa.

Vân Phi Dương cũng bay nhảy trong tia lửa, thân thủ không ngừng chuyển động, thế thương bất tuyệt.

Ánh lửa lấp lánh, trông thật bắt mắt. Người kém một chút nhìn những ánh lửa này cũng sẽ hoa cả mắt thì nói gì đến việc cho nó bay giữa không trung.

Đây không những phải có đôi mắt sắc bén, sức lực hơn người mà thân thủ cũng phải vô cùng nhanh nhẹn.

Thế mà Vân Phi Dương có thể ứng phó được nhưng xem ra rất tốn sức lực.

Một ngọn đuốc lửa rơi xuống, Vân Phi Dương liền dùng thương dài móc bay lên giữa không trung. Trong lúc này thì có ba ngọn đuốc rơi xuống, y hoảng mang cứu vớt, nào ngờ y càng nóng vội thì thương dài càng mất đi sự chính xác của nó. Đuốc lửa rơi xuống đất càng lúc càng nhiều.

Hắc y nhân quan sát mà đột nhiên thở dài, thân người lập tức triển khai, cứ như một cơn gió mà lướt quanh Vân Phi Dương.

Trong khoảnh khắc đó, mạng lửa đã tan biến mất, hắc y nhân trở về vị trí ban đầu, còn bảy mươi chín ngọn đuốc kia lại nằm trong tay y.

Ngọn đuốc vẫn đang cháy rực khiến ông ấy càng giống một lão quái vật hơn. Ông ấy thấp người xuống, hai tay vung lên, cầm bốn mươi chín ngọn đuốc đó cùng bay lên không trung, cứ như sao băng mà bay tứ phía.

Cơ thể ông ấy chuyển động lần nữa, tay đưa ra đã giật được thương dài của Vân Phi Dương đến chỗ lên xuống của ngọn đuốc.

“Hạch, hạch, hạch” tiếng động loạn xạ, vô số hoa thương bắn ra quanh người ông ấy.

Trong lúc này, những ngọn đuốc rơi xuống lại bay lên không trung, tạo thành một mạng lửa.

Thương dài của hắc y nhân trong mạng lửa không dừng dịch chuyển, không hề rơi xuống.

Vân Phi Dương ngơ ngẩn đứng một bên, sắc mặt vô cùng kinh hoảng.

Mấy năm nay, mỗi đêm vào canh hai, y cũng đến đây luyện võ, không ngại mưa gió.

Hắc y nhân lúc đến lúc không, mỗi lần ông ấy đều bịt mặt lại. Đến giờ này, Vân Phi Dương cũng chưa hề nhìn qua bộ mặt thật của ông ấy.

Y không hề biết lai lịch của hắc y nhân, cũng không hiểu tại sao ông ấy lại dạy võ công cho mình, chỉ biết một điều hắc y nhân xuất phát từ lòng chân thành, võ công mà ông ấy dạy đều là võ công thượng đẳng.

Thời gian của mỗi đêm đều không dài, nỗi khổ cực của y không nói cũng có thể biết, nhưng y vẫn chịu đựng được. Y lên Võ Đang, vốn là muốn luyện võ học để sau này lập nên sự nghiệp.

Nhưng do xuất thân của y nên chỉ có thể làm hạ nhân.

- o O o -